

gerkreds, samt at selve faciliteterne for udlejningen ofte kan sidestilles med de faciliteter, der findes på hoteller. Ved »campinghytter« forstås de campinghytter, der er omfattet af Campingreglementet, jf. Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 593 af 4. september 1986 med senere ændringer.

Den gældende lovs § 18, stk. 3, 2. pkt., indeholder en regel, hvorefter erhvervmæssigt benyttede beboelsesbygninger er afskrivningsberettigede, når den pågældende bygning er beliggende i udlandet, og når denne på grund af særlige omstændigheder - navnlig de klimatiske forhold - er udsat for særlig hurtig forringelse. En tilsvarende regel videreføres ikke med forslaget.

Reglen i det foreslåede § 14, stk. 2, nr. 5, er i overensstemmelse med det gældende § 18, stk. 4, hvorefter der heller ikke kan afskrives på hoteller og plejehjem, der er opdelt i ejerlejligheder. Den foreslåede bestemmelse svarer i det hele til den gældende lovs § 18, stk. 4.

Bestemmelsen i det foreslåede § 14, stk. 2, nr. 6, er i overensstemmelse med det gældende § 18, stk. 5, hvorefter der heller ikke kan afskrives på hospitaler, fødeklinikker, lægeklinikker og -huse, tandlægeklinikker og klinikker for fysioterapi. Det er dog i den foreslåede bestemmelse tilføjet, at der ej heller kan afskrives på bygninger, der anvendes til anden virksomhed med sygdomsbehandling. Der vil eksempelvis således ikke kunne afskrives på klinikker for kiropraktik. Affattelsen af den foreslåede bestemmelse tilsigter endvidere, at der heller ikke vil kunne afskrives på bygninger, der anvendes til ikke lægeligt anerkendt virksomhed med sygdomsbehandling. Bestemmelsen omfatter alene sygdomsbehandling af mennesker. Derimod vil affattelsen indebære, at dyreklinikker m.v. vil kunne afskrives, uanset størrelsen af de dyr, der er i behandling. Efter gældende praksis er det alene dyreklinikker m.v. for større dyr, f.eks. landbrugsdyr, der er afskrivningsberettigede.

Efter bestemmelsen i det foreslåede § 14, stk. 3, kan der afskrives på accessoriske kontorbygninger eller kontorlokaler, dvs. kontorbygninger m.v., der er beliggende i tilknytning til erhvervmæssigt benyttede bygninger, hvorpå der kan afskrives efter stk. 1, jf. stk. 2, når de pågældende kontorbygninger og -lokaler tjener driften af den virksomhed, hvortil de afskrivningsberettigede bygninger anvendes. Under samme betingelser finder accessoriereglen ifølge 2. pkt. i det foreslåede § 14, stk. 3, også anvendelse på udgravninger, veje, gårdspladser, parkeringspladser, hegn og lignende. Den foreslåede bestemmelse svarer til den gæl-

dende lovs § 18, stk. 1, litra c, dog er der foretaget visse sproglige justeringer. Det er præciseret, at de bygninger og lokaler, der efter den foreslåede bestemmelse kan afskrives som accessoriske, er kontorbygninger og kontorlokaler, jf. den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 2, nr. 1.

I lighed med bestemmelsen i den gældende lovs § 29 B er det desuden præciseret, at der ikke kan afskrives på udgift til erhvervelse af grund.

Til § 15

Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om afskrivning på installationer. Bestemmelsen bygger på den gældende lovs §§ 19 og 23, men med væsentlige ændringer bl.a. som følge af, at installationer, der udelukkende tjener afskrivningsberettigede bygninger, efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, skal behandles og afskrives som disse bygninger. Det betyder, at disse installationer afskrives som en bestanddel af de nævnte bygninger. Det foreslåede stk. 2 vedrører afskrivning på installationer, der benyttes udelukkende erhvervmæssigt, og vedrører således både afskrivning på installationer, der tjener erhvervmæssige bygninger, der ikke kan afskrives, samt erhvervmæssige bygninger, der kun delvis er afskrivningsberettigede. Det foreslåede stk. 3 vedrører blandt benyttede installationer. Af det foreslåede stk. 4, der svarer til den gældende lovs § 19, stk. 2, fremgår det, at der ikke kan afskrives på installationer, der er installeret i en- eller tofamiliehuse, samt at ejere af ejerlejligheder, der benyttes til beboelse, ikke kan afskrive på installationer i ejendommen.

Som betegnelse for installationsbegrebet benytter den gældende afskrivningslov ordene »særlige installationer«. For at tilstræbe en sproglig forenkling anvender lovforslaget alene begrebet »installationer«.

Ved særlige installationer - eller efter forslaget blot installationer - forstås installationer, der har en fastere tilknytning til bygningen og tjener denne som sådan. Som eksempler herpå kan nævnes enhver indretning eller lignende, der har til formål at opvarme ejendommen, samt elevatorer, ventilationsanlæg og varmtvandsanlæg, hvorimod sådanne anlæg normalt anses som inventar, hvis de er installeret af hensyn til selve produktionsprocessen. Den vurderingsmæssige behandling er som regel afgørende for, om et aktiv skal anses for et driftsmiddel (inventar), eller om det skal anses for en bygningsbestanddel eller installation.

Det foreslåede stk. 1 indeholder elementer af den gældende lovs § 19, stk. 1, og § 23, stk. 1, om afskrivning på særlige installationer i afskrivningsberettigede